

gaar til en obligatorisk Gennemførelse af Folkeregisteret overalt i Landet paa een Gang.

Det er ogsaa interessant at se, at det i Virkeligheden er Sognekommunerne, som har været primus motor i denne Sag. Det er fra Sognekommunerne, fra de samvirkende Sogneraadforeninger, Initiativet er udgaaet til at sætte de forskellige Instanser i Bevægelse, det er dem, der har foranlediget Ministeriet til at nedsætte Kommissionen og foretage alle de andre Drøftelser, som efterhaanden har fundet Sted angaaende denne Sag. Det viser tydeligt og klart, at der ikke mindst i Sognekommunerne er meget stor Interesse for Sagen. Der har ogsaa efterhaanden fra anden Side været udfoldet et priseligt Initiativ. Jeg maa nævne Københavns Kommune, som gentagende meget indgaaende har drøftet dette Spørgsmaal og lagt sig stærkt i Selen for Sagens Gennemførelse, og som allerede for nogen Tid siden har oprettet sit Folkeregister. I Forventning om, at denne Lov vilde blive vedtaget og komme til at gælde for det hele Land, vedtog man allerede noget tidligere at oprette et Folkeregister, fordi det af forskellige Grunde var praktisk, at Foranstaltningen traadte i Virksomhed straks den Gang.

Jeg har bemærket, at den højtærede Minister ikke har stillet Forslag om det Landsregister, som Kommissionen havde ønsket oprettet samtidig, og som utvivlsomt vilde være en Gevinst for den Ordning, her indføres. Det er formentlig de finansielle Grunde, som har bevæget Ministeren til at lade den Tanke falde. Jeg skal ikke opholde mig længe derved, men vil i denne Forbindelse takke Ministeren for hans Udtalelse her i Tinget om, at Indenrigsministeriet ved Sagens praktiske Behandling vil samarbejde med Statistisk Departement. Jeg tror, det er en lykkelig Tanke, idet man dér har en Statsinstitution, som er i allerbedste Forstand egnet til at behandle et saadant Emne, og i Københavns Kommune, hvor man allerede har oprettet sit Folkeregister, har man ogsaa ganske naturlig ud fra samme Betragtning henlagt det under Byens statistiske Kontor.

Der har været Ønske fremme — og jeg maa bekende, at jeg er en af dem, som har næret et saadant Ønske — gaaende ud

paa, at man skulde gaa videre og oprette Civilstandsregistre, saaledes at man fik alle disse Forhold, om hvilke den enkelte skal holde Samfundet underrettet, samlet paa eet Sted, men overfor dette er jo baade Kommissionen, Ministeriet og Folketinget veget tilbage, ligesom ogsaa de Drøftelser, der har fundet Sted i Københavns Kommunalbestyrelse, har vist, at man ikke dér turde vente at finde Ørenlyd for den Tanke, hvorfor man ogsaa dér har ladet den falde. Jeg tror, at det, man her har stillet Forslag om, i sig selv vil være en udmærket Institution, der i enhver Henseende vil opfylde de Forventninger, man stiller til den. Jeg kan for mit Vedkommende og paa mit Partis Vegne akkviescere ved det, der her foreslaas, og mener, at man saa kan lade Erfaringen raade — Erfaringen er jo den bedste Læremester — og vise, om man skal gaa videre, og i saa Fald hvornaar man skal gaa videre, samt hvor man skal sætte ind. Lad alt det være Spørgsmaal, som det er Fremtiden forbeholdt at bestemme om paa Grundlag af den Erfaring, man ved Gennemførelsen af dette Lovforslag efterhaanden indhøster.

Sagen har som nævnt været meget grundigt behandlet mange Steder, i Sogneraadforeningen, i Købstadforeningen, i Københavns Kommunalbestyrelse, i Kommissionen, i Ministeriet, og har nu senest været Genstand for en indgaaende Udvalgsbehandling i Folketinget. Jeg tror derfor ogsaa, man kan gaa ud fra, at alt, hvad der staar i Forbindelse med dette Anliggende, er blevet grundigt gennemtænkt og bearbejdet, og at der ikke kan være stort at føje til. Jeg vil da haabe, ogsaa under Hensyn hertil, at der her i Landstinget maa møde dette Forslag en mild og venlig Paaskestemning, som kan føre til dets hurtige Gennemførelse. Jeg saa gerne, at Forslaget nød hurtig Fremme, og da jeg forstaar paa Venstres ærede Ordfører, at han ønsker Udvalg, vil jeg henstille, at det bliver en meget kort Udvalgsbehandling, der ikke medfører Ændringer, som kan bringe Sagens endelige Gennemførelse i indværende Samling i Fare. Sagen er jo paa forskellig Maade allerede forsinket noget, og jeg mener, det er paa højeste Tid, at man faar den endeligt gennemført.